

Arrest

nr. 254 662 van 18 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & M. GREGOIRE
Mont Saint Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 11 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die *loco* advocaten D. ANDRIEN & M. GREGOIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 januari 2020 dient de verzoekende partij samen met haar echtgenote een aanvraag om internationale bescherming in bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 februari 2020 worden de aanvragen om internationale bescherming onontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Er werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner reeds een statuut van internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland.

Het beroep, ingesteld tegen deze beslissingen, wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 6 oktober 2020 bij arrest nr. 241 882.

Op 26 november 2020, met aangetekende brief van 1 december 2020 ter kennis gebracht, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, onder de vorm van een bijlage 13*quinquies*. Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

(…)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. REDEN VAN DE BESLISSING : Op 25/02/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 06/10/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980. (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten, van artikelen 5 en 12 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikelen 7. 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht om gehoord te worden, van het proportionaliteitsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.”

Het eerste onderdeel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“• Eerste grief Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Deze bepaling is de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn: Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement. Volgens artikel 12.2. van de terugkeerrichtlijn: “Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die open staan’. Nog steeds volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf. De lidstaten

dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten. en. in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6). Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Pari. St., 53, 1825/001 p 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband mei: de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...). Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... la compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2.008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ». Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744. punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46) Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaai van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen » (HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaledBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoair debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden. Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v.Holland. C-383/13, 10 september 2013, par.32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments

utiles à la résolution du cas d'espèce ». Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor een werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden. In het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980. ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens. Voir notamment : C.E., arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007) ». Quod non in casu. Verzoeker werd niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie, terwijl hij elementen had te zeggen punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en privé- en gezinsleven. Het gezin van verzoeker woont inderdaad in hetzelfde opvangcentrum in Poiieur sinds hun aankomst in België in december 2019 en januari 2020. De kinderen en kleinkinderen wonen er nog steeds volgens Uw bevel van 13 oktober 2020 (20/18/K). De familie heeft moeite om een evenwicht te vinden en is perfect geïntegreerd. Het is kennelijk onevenredig en in strijd met het respect voor het gezinsleven van verzoeker om haar te dwingen alleen naar Jodoigne te reizen, waar zij volledig gedesoriënteerd zou zijn. De integratie van het gezin is opmerkelijk, zoals blijkt uit de vele mensen die de gelegenheid hebben gehad om hen te ontmoeten; ze zijn unaniem om hen heen door hun eenvoud, hun capaciteit en hun gevoel van welkom, de diepte en het humanisme van hun waarden. Veel burgers van de regio maken zich zorgen over het lot van deze familie en zeggen dat ze resoluut bereid zijn om hen te helpen zich te vestigen zodra ze hun verblijfsvergunning hebben gekregen: huisvesting administratieve ondersteuning, taaltraining, werk zoeken (contacten in uitvoering), enz... (stuk 3). Een online petitie verzamelde 6113 handtekeningen (stukken 4 en 5). Tijdens de opsluiting heeft Meneer H. H. - de zoon van Meneer H. N., een kleermaker in opleiding, bijgedragen aan de collectieve inspanning en heeft hij 2000 maskers genaaid, die de lokale bevolking hebben geholpen (stuk 6). In het licht van al deze elementen is een aanvraag 9bis ingediend (stuk 7). Daarnaast lijdt mevrouw K. - de vrouw of meneer H. - aan lumbale problemen waarvoor ze in Syrië geopereerd is en die haar nog steeds veel mobiliteitsproblemen in haar onderste ledematen veroorzaken. Volgens haar artsen moet ze worden opgevolgd in de fysiotherapie, neurologie, orthopedische chirurgie maar ook in de neurochirurgie (stuk 8). De tegenpartij hield geen rekening met deze zorgwekkende gezondheidstoestand toen zij besloot haar te gelasten het grondgebied te verlaten. De Vreemdelingendienst heeft ook geen rekening gehouden met deze factoren, waardoor onder meer artikel 8 EVRM is geschonden door geen rekening te houden met het privé- en gezinsleven van verzoekster. Ten slotte geven de bestreden beslissing uitvoering aan de terugkeerrichtlijn en vormen verwijderingsbesluiten op grond van artikel 74/13 van de wet. Artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de wet vereisen dat er rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand en de privé- en gezinsleven van de betrokken onderdaan van een derde land wanneer een verwijderingsbesluit wordt genomen/ de terugkeerrichtlijn ten uitvoer wordt gelegd. Volgens artikel 62§2 van de Vreemdelingenwet moeten de terugkeerbesluiten worden gemotiveerd, waarbij rekening wordt gehouden met de in artikel 74/13 genoemde elementen. Op dezelfde manier is artikel 12.1 van de terugkeerrichtlijn van toepassing. Het feit dat het administratief dossier een nota "Evaluatie artikel 74/13" zou bevatten, is niet voldoende. De terugkeerbesluiten moeten in hun schriftelijke motivatie de elementen bevatten waarmee de wederpartij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekers. Dit is in het onderhavige geval niet het geval geweest. De andere partij is derhalve in strijd mei de bepalingen van het middel."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voldaan (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij thans in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. In dat geval moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel zoals *in casu* de bestreden beslissing.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat zij niet werd gehoord en dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat het gezin perfect is geïntegreerd wat ook blijkt uit een online verzamelde petitie van 6113 handtekeningen, het lijden aan lumbale problemen, zijnde een zorgwekkende gezondheidstoestand, en haar kinderen en kleinkinderen die in België wonen. Haar privéleven en familieleven zou geschonden zijn, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.6. De Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Te dezen toont de verzoekende partij dit evenwel niet aan. Verzoekende partij betwist niet dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een correcte omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en verder blijkt dat het bestreden terugkeerbesluit schriftelijk werd uitgevaardigd en zowel de feitelijke als juridische gronden bevat waarop het gestoeld is, evenals werd de verzoekende partij schriftelijk meegedeeld welke beroepsmogelijkheden zij heeft. Zij kan de schending van de artikelen 5 en 12 van de Terugkeerrichtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.7. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (*cf.* RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.8. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en

voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 40).

2.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat daarin zich een nota bevindt, opgesteld op 26 november 2020, met als titel: “*Evaluatie artikel 74/13*” en waarin gesteld wordt:

“ *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*

Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaart in België te verblijven met zijn echtgenote (wettelijk gehuwd). Zij maakt ook het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart ook dat zijn meerderjarige zoon (en diens gezin) in België verblijft, maar hij behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Betrokkene verklaart verder ook nog een meerderjarige dochter in Griekenland te hebben en 2 meerderjarige dochters in Duitsland. Zij behoren ook niet tot de gezinskern van betrokkene.

Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaart medische problemen (problemen met borstkas, hoesten) te hebben. Betrokkene brengt echter geen bewijzen of medische attesten aan die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan of die een tegenaanwijzing zouden vormen om te reizen. Betrokkene diende GEEN aanvraag 9ter of 9bis in.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst.”

2.10. Zoals duidelijk blijkt, is de verwerende partij van oordeel dat de verzoekende partij vanuit Griekenland haar gezinsleven, dat bestaat uit haarzelf en haar echtgenote, verder kan zetten, en dit in afwachting van de procedure inzake gezinshereniging die van daaruit kan opgestart worden.

2.10.1. De vaststelling dringt zich op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating, aangezien verzoekende partij nooit tot een verblijf in België werd toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient geen onderzoek te worden gevoerd naar de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Er moet wel worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Inzake immigratie heeft het EHRM er voorts bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De Raad wijst er verder op dat het EHRM zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, *Darren Omoregie v. Noorwegen*, par. 57; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, *Konstatinov v. Nederland*, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd koninkrijk*, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, *Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, *Andrey Sheabashov v. Letland* (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, *Solomon v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)).

2.10.2. In dit geval is de echtgenote van de verzoekende partij geconfronteerd met eenzelfde beslissing. Zowel de verzoekende partij als haar echtgenoot dienen het land te verlaten. De eenheid van het gezin is dus niet onderbroken.

Ook blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en dat haar meerderjarige zoon en diens gezin in België verblijven.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dergelijke elementen van bijkomende afhankelijkheid niet aangeeft in het verzoekschrift.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De verzoekende partij toont niet aan een kerngezin te vormen met haar meerderjarige familieleden dat beschermingswaardig is door artikel 8 van het EVRM en toont, ook niet in het middel, geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met hen aan.

Uit het administratief dossier blijkt dat er een belangenafweging werd doorgevoerd en er geen positieve verplichting bestaat om verzoekende partij op het Belgische grondgebied te gedogen.

2.10.3. De Raad benadrukt voorts dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden

aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Verzoekende partij heeft voor het nemen van de bestreden beslissing geen concrete argumenten naar voor gebracht die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*” en die kunnen toelaten vast te stellen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving. Zij toont niet aan dat enig concreet kenbaar gemaakt element ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Ook in het middel worden dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aangetoond.

De verzoekende partij heeft bij brief of email van 9 december 2020 en van 10 oktober 2020 twee petitie's overgemaakt aan de staatssecretaris, bevattende tal van handtekeningen van burgers die een verblijf van de verzoekende partij in België ondersteunen en argumenten hiertoe geven.

Zij wijzen erop dat de verzoekende partij een kleermaker is, verschillende mondklappers heeft gemaakt, dat de familie geïntegreerd is, dat een asielaanvraag werd ingediend, dat de familie Frans begint te spreken, de kinderen schoolonderwijs volgen, dat er een humanitaire crisis heerst in Griekenland, zeker in het kamp Moria, dat de situatie kwetsbaar is voor het kind A., de pandemie en de echtgenote van de verzoekende partij nog zorgen nodig heeft na haar bevalling. Ook krantenartikelen hieromtrent zijn overgemaakt.

De Raad stelt vast dat de petitie's al in oktober 2020 werden ondertekend maar en ten dele kenbaar zijn gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Integratie op zich is niet van aard om een door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig privéleven aan te tonen.

De verzoekende partij is op 24 december 2019 naar België gekomen. Haar verblijf is dus recent.

Aangenomen wordt dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620).

2.10.4. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Aangaande de medische toestand van de partner van de verzoekende partij volstaat de vaststelling van de verwerende partij in de evaluatienota dat geen medische stukken werden voorgelegd. De verzoekende partij voegt thans bij het verzoekschrift stuk 8, bevattende medische stukken van de periode van 12 februari 2020 tot oktober 2020, maar deze zijn niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, minstens is dit niet aangetoond

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog waar zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden door de verwerende partij. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de partner van de verzoekende partij geen bewijzen of medische attesten heeft aangebracht die een verwijdering in de weg staan. In het administratief dossier worden geen medische attesten teruggevonden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij medische stukken heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij kenbaar maakte dat zij medische problemen had, maar dat werd vastgesteld dat geen medische stukken werden bijgebracht. De verzoekende partij maakte enkel melding dat zij en haar partner ziek zijn. De verzoekende partij was aldus gewaarschuwd dat zij hun medische problematiek had moeten kenbaar maken aan de hand van de stukken, maar zij is zelf nalatig geweest deze stukken niet over te maken.

De verzoekende partij verwijst in haar middel naar de medische problemen die haar echtgenote kent. Evenwel werden geen medische attesten bijgebracht voor het nemen van de bestreden beslissing of had de partner van de verzoekende partij evenmin een procedure opgestart in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.12. Aangaande de medische toestand van de verzoekende partij volstaat de vaststelling van de verwerende partij in de evaluatienota dat geen medische stukken werden voorgelegd. De verzoekende partij voegt thans bij het verzoekschrift stuk 8, bevattende medische stukken van de periode van 12 februari 2020 tot oktober 2020, maar deze zijn niet kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog waar zij meent dat hiermee geen rekening werd gehouden door de verwerende partij. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij geoordeeld dat de verzoekende partij geen bewijzen of medische attesten heeft aangebracht die een verwijdering in de weg staan. In het administratief dossier worden geen medische attesten teruggevonden. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij medische stukken heeft kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal blijkt dat de verzoekende partij kenbaar maakte dat zij medische problemen had, maar dat werd vastgesteld dat geen medische stukken werden bijgebracht. De verzoekende partij maakte enkel melding dat zij en haar partner ziek zijn.

Verder merkt de Raad nog op dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft.

Niets belet de verzoekende partij dergelijke aanvraag in te dienen in Griekenland.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de situatie in Griekenland niet veilig is, mede gelet op de gezondheidsproblemen, heeft de Raad in zijn arrest nr. 241 882 op 6 oktober 2020 geoordeeld:

“(…)

Immers, waar verzoekers verwijzen naar bronnen die getuigen “van de zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland” en hiertoe verwijzen naar en citeren uit aan het verzoekschrift gevoegde rapporten die de totale verzadiging van de opvangkampen op de eilanden waar migranten aankomen documenteren, alsook de omstandigheden voor asielzoekers in Griekse vluchtelingenkampen (stukken 3-7), dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Griekenland, zich bij een terugkeer naar Griekenland verplicht in de opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming zouden moeten vestigen. Verzoekers’ verwijzingen naar de situatie in het vluchtelingenkamp Tormobellis en de wijze waarop zij hier eerder verbleven, kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

In zoverre verzoekers benadrukken dat zij zich tijdens hun verblijf in Griekenland in een situatie van onveiligheid en discriminatie bevonden, dat zij voorbeelden aangaven zoals het feit dat vluchtelingen slechts op bepaalde plaatsen in de bus konden zitten en pas na elf uur op een bepaalde markt groenten en fruit konden kopen, dat zij op vele manieren werden gediscrimineerd en slachtoffers waren van racisme door de Griekse bevolking, andere vluchtelingen en de politie, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden geenszins melding maakte van discriminatie of andere problemen met de politie (administratief dossier, stuk 8, p. 8 en stuk 9, p. 5-6 en 8). Verder dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen waarbij zij te maken kregen met racisme (op de bus en op de markt; administratief dossier, stuk 8, p. 4 en stuk 9, p. 5-6) op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Overigens dient erop gewezen dat verzoekers niet aantonen dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de in Griekenland aanwezige autoriteiten.

3.6. Aangaande verzoeksters medische toestand merken verzoekers op dat haar in Griekenland niet de nodige zorg kon worden gegeven en dat zij als familie een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in wezen beperken tot het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot hun levensomstandigheden in Griekenland en de gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekers brengen in dit verband bovendien geen concrete stukken bij waaruit verzoeksters medische preciaire situatie en kwetsbare positie zou kunnen blijken, dan wel tonen zij aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers’ persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

Uit de medische stukken die - zonder de minste concrete duiding - in de bijkomende nota van 24 september 2020 worden bijgebracht kan evenmin een preciaire gezondheidssituatie worden afgeleid.

“(…)”

Dit arrest heeft inmiddels kracht van gewijsde. De verwerende partij heeft dus wel degelijk rekening gehouden met deze elementen, zodat de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. De verzoekende partij heeft geen minderjarige kinderen.

De bestreden beslissing werd juist genomen op basis van een juiste en zorgvuldige feitenvinding. Zij bevat een correcte beoordeling en is niet kennelijk onredelijk of disproportioneel. Een manifeste beoordelingsfout kan niet worden vastgesteld. De schending van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. De verzoekende partij reikt in het middel evenmin elementen aan waaruit blijkt dat deze medische problematiek van die aard is dat ze de bestreden beslissing vermag te wijzigen. De aangevoerde elementen waren de verwerende partij gekend. De schending van de hoorplicht kan niet weerhouden worden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, wanneer de gevoerde procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Het vervullen van de hoorplicht kan maar zin hebben voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij geen medische verzorging zou krijgen in Griekenland.

De verwerende partij stelt correct dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, maar enkel een onderzoeksplicht. Hieraan werd voldaan.

2.14. Besluit

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar in het eerste onderdeel aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het eerste onderdeel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.15. In een tweede grief stelt de verzoekende partij:

“Tweede grief Et fan geen sprake van zijn dat Meneer H. N. naar Griekenland terugkeert, niet alleen vanwege de ernstige mishandeling die zij heeft ondergaan, maar ook vanwege de verschrikkelijke levensomstandigheden van de vluchteling in Griekenland. In dit verband heeft het Hof van Straatsburg België al veroordeeld toen het onvoldoende aandacht besteedde aan de individuele situatie van een asielzoeker toen het een beslissing nam om het grondgebied te verlaten, en het preciseert zelfs dat de bewijslast voor de voorwaarden waaronder het asielzoekers en, bij uitbreiding, vluchtelingen terugstuurt, bij de staat ligt. « 359. Le Gouvernement soutient que, devant les autorités belges, le requérant n'a pas suffisamment individualisé le risque de ne pas avoir accès à la procédure d'asile et d'être victime d'un refoulement par les autorités grecques La Cour estime cependant qu'il revenait précisément aux autorités belges, devant la situation telle que décrite ci-dessus, de ne pas se contenter de présumer que le requérant recevrait un traitement conforme aux exigences de la Convention mais au contraire de s'enquérir, au préalable, de la manière dont les autorités grecques appliquaient la législation en matière d'asile en pratique. Ce faisant, elles auraient pu constater que les risques invoqués par le requérant étaient suffisamment réels et individualisés pour relever de l'article 3. Le fait qu'un grand nombre de demandeurs d'asile en Grèce se trouvent dans la même situation que le requérant ne fait pas obstacle au caractère individualisé du risque invoqué, dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir, mutatis mutandis, Saadi, précité, § 132). » (EHRM, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011). De situatie in Griekenland is echter nauwelijks verbeterd. Uit het verslag AIDA 2019 van juni 2020 blijkt dat: « An alarming expansion of racism, continuation of the culture of violence at neighborhoods and incidents of racist violence and tension has continued being recorded throughout 2019. Both on the islands and the mainland refugees and asylum seekers have remained at a heightened risk of racist violence. These have inter alia concerned hate speech on public transportation; racist attacks against migrants and asylum seekers that have affected even minors and attacks on humanitarian workers. » De talrijke problemen waarmee vluchtelingen in Griekenland worden geconfronteerd, zijn het onderwerp van een diepgaand rapport dat op 9 januari 2020 door de organisatie Nansen is gepubliceerd: « NANSEN constate que les bénéficiaires de protection internationale en Grèce, qui v seraient renvoyés suite à une décision d'irrecevabilité de leur demande de protection internationale en Belgique, risquent o'y être soumis à des traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte. L'analyse approfondie de la situation à laquelle ils sont actuellement confrontés le démontre. Les droits des bénéficiaires de protection internationale n'existent, en Grèce, que sur le papier. L'accès à ces droits est en effet entravé par une législation discriminatoire, de nombreux obstacles pratiques et le défaut de stratégie étatique pour inclure effectivement les

bénéficiaires de protection internationale dans la société grecque. En conséquence de quoi, ces personnes se nt en fait livrées à elles-mêmes et confrontées au risque réel de se retrouver à la rue, sans logement, sans couverture sociale, et sans accès à l'éducation ni à l'emploi, sans qu'aucune prise en compte de leurs besoins spécifiques soit assurée Il ressort des informations récoltées par NANSSEN relatives au contenu de la protection internationale en Grèce que celle-ci est largement ineffective, voire inexistante. En conséquence, en tout état de cause à leur égard, NANSSEN considère que le seuil de gravité exigé par la CJUE et le CCE pour parler de traitements cruels inhumains ou dégradants est atteint. Non seulement parce que les bénéficiaires de protection internationale se trouveront indéniablement dans une situation de « dénuement matériel extrême » qui ne leur permettra pas de faire face à leurs « besoins les plus élémentaires tels que notamment ceux de se nourrir, de se laver et de se loger, et oui porterait atteinte à [leur] santé physique ou mentale ou la mettrait dans un état de dégradation incompatible avec la dignité humaine », mais aussi en raison de circonstances entièrement indépendantes de leur volonté ». Dit zeer recente verslag is gebaseerd op betrouwbare openbare bronnen: - Council of Europe. Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, 26.11.2018. Pro Asyl and Refugee Support Aegean, Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 30 juin 2017. - AIDA, Country Report: Greece, 2018 Update, 29 March 2019. UNHCR urges Greece to strengthen safeguards in draft asylum law, 24 octobre 2019. ROSA, Children cast adrift - The exclusion and exploitation of unaccompanied minors. National report: Greece, November 2019. US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2018 - Greece, 13 mars 2019 UNICEF statement on new guardianship law in Greece, 7 août 2018. NGOs urge UN High Commissioner for Refugees to act on refugee rights during Greece visit, 29 novembre 2019. - Comité européen des droits sociaux, ICJ et ECRE, application nr. 173/2018. UN Committee on the Rights of Persons with Disabilities: Concluding observations on the initial report of Greece, 29 October 2019. Zoveel objectieve en betrouwbare bronnen (internationale organisaties en NGO's), accuraat en up-to-date. Volgens verschillende bronnen die in dit verslag worden aangehaald, zijn vluchtelingen va nuit het oogpunt van huisvesting nog minder goed gehuisvest dan asielzoekers, voor wie de levensomstandigheden in de kampen al zeer precair zijn. De meeste personen die internationale bescherming genieten, leven op straat (wat zeker niet het geval is voor onderdanen) De aanzienlijke moeilijkheden die vluchtelingen ondervinden bij het vinden van huisvesting en werk zullen er zeker toe leiden dat het gezin op straat gaat wonen, aangezien de financiële steun van de staat na enkele maanden ophoudt te bestaan. De conclusies van dit rapport komen overeen met de ervaringen van de aanvragers, die psychisch getroffen zijn. Als verzoeker het grondgebied zou verlaten om naar Griekenland terug te keren, zou België artikel 3 van het EVRM schenden, aangezien er voor zijn geen waardig leven is in Griekenland, waar hij niet in zijn meest elementaire behoeften zal kunnen voorzien: zij zal geen onderdak kunnen vinden, de kansen om een baas te vinden zijn vrijwel nihil en zij zal, gezien de gezondheidssituatie in Griekenland, niet kunnen profiteren van de behandeling die zij zo hard nodig heeft Bovendien blijkt uit verschillende verslagen dat racisme ten aanzien van personen die on internationale bescherming verzoeken, in Griekenland nog steeds sterk aanwezig is In het jaarverslag van de AIDA voor 2019. Volgens het rapport van Nansen van 9 januari 2020 (blz. 2) : « Racist violence targeting migrants remains a worrying phenomenon in Greece. In 2017, the Racist Violence Recording Network (RVRN) recorded 34 incidents against refugees or immigrants, including 26 assaults against men 6 against women, and 2 against a "mixed group of victims ' The victims of the incidents recorded in 2017 came from Egypt (1), Algeria (3), Afghanistan (10). Guinea (1), Iraq (1), Iran (3), Morocco (2), Nigeria (1), Norway (Somalian origin) (1), Jkra ne (1), Pakistan (5), Palestine (3) and Syria (4). A number of clashes between locals, including members of far-right groups, and migrants were also reported in the Aegean Islands in 2018. The Commissioner is concerned about such persisting racist violence and about the emergence of new farright violent groups involved in attacks against migrants and threats against NGOs and defenders of migrants' rights ». Met Hof van Justitie van de Europese Unie geeft dit aan in zijn arrest C-163/17, waarnaar in arrest C-297/17 uitvoerig wordt verwezen.: « 85 Ainsi, la Cour a déjà jugé que, en vertu de l'article 4 de la Charte, il incombe aux États membres, y compris aux juridictions nationales, de ne pas transférer un demandeur d'asile vers l'État membre responsable, au sens du règlement Dublin II, prédécesseur du règlement Dublin III, lorsqu'ils ne peuvent ignorer que les défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil du demandeur d'asile dans cet État membre constituent des motifs sérieux et avérés de croire que le demandeur courra un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants, au sens de cette disposition (arrêt du 21 décembre 2011, N. S. e.a.. C-411/10 et C-493/10, EU:C:2011:865, point 106) ». In het onderhavige geval kan België niet voorbijgaan aan het feit dat er bewezen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker, indien hij naar Griekenland zou terugkeren, zich in een situatie van extreme materiële ontbering zou bevinden, aangezien hij zijn identiteit niet aan de autoriteiten zou kunnen bekendmaken en dus niet in staat zou zijn te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals voedsel. linnengoed en onderdak, en dat dit

schadelijk zou zijn voor zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid en zijn in een staat van verval zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in dit verband het EHRM, 21 januari 2011, M. S. S. v. België en Griekenland, CE: ECHR:2011:0121 JUD003069609, § 252 tot 263)."

De Raad stelt vast dat in het tweede onderdeel enkel de schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), wordt aangevoerd.

2.15.1. *In casu* dient er evenwel te worden vastgesteld dat de asielinstanties al een beoordeling van artikel 3 van het EVRM hebben doorgevoerd in het kader van de beoordeling van de asielaanvraag, meer bepaald bij het onderzoek. De verzoekende partij brengt ook thans geen elementen aan, ook niet in de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken, die van aard zijn deze conclusies te vermogen te wijzigen. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM en 4 van het Handvest inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.15.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

2.15.3. Het volstaat te verwijzen naar de inhoud van het arrest nr. 241 882 van 6 oktober 2020 van de Raad dat hierover uitgebreid heeft gemotiveerd.

Door thans meer landeninformatie toe te voegen of te citeren dan voordien, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de Griekse situatie drastisch is gewijzigd sedert de uitspraak van de Raad op 6 oktober 2020 (zijnde nog geen twee maanden genomen voor de bestreden beslissing). Bovendien worden de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij niet concreet toegepast in het licht van deze informatie. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij dient terug te keren naar enig kamp in Griekenland, nu Griekenland haar al internationale bescherming heeft verleend. De verzoekende partij herhaalt in essentie hetgeen wat werd voorgelegd aan de Raad en in het arrest nr. 241 882 werd besproken, waaronder:

"(...)

De Raad merkt te dezen op dat deze landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormt bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar zulke informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder aan wie in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn dat het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat werd

verleend, te weerleggen. Gelet op de motieven van de bestreden beslissingen en gezien wat volgt, zijn verzoekers er niet in geslaagd om dit vermoeden te weerleggen.

(...) Immers, waar verzoekers verwijzen naar bronnen die getuigen “van de zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland” en hiertoe verwijzen naar en citeren uit aan het verzoekschrift gevoegde rapporten die de totale verzadiging van de opvangkampen op de eilanden waar migranten aankomen documenteren, alsook de omstandigheden voor asielzoekers in Griekse vluchtelingenkampen (stukken 3-7), dient te worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Griekenland, zich bij een terugkeer naar Griekenland verplicht in de opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming zouden moeten vestigen. Verzoekers’ verwijzingen naar de situatie in het vluchtelingenkamp Tormobellis en de wijze waarop zij hier eerder verbleven, kan aldus niet dienstig worden aangevoerd.

In zoverre verzoekers benadrukken dat zij zich tijdens hun verblijf in Griekenland in een situatie van onveiligheid en discriminatie bevonden, dat zij voorbeelden aangaven zoals het feit dat vluchtelingen slechts op bepaalde plaatsen in de bus konden zitten en pas na elf uur op een bepaalde markt groenten en fruit konden kopen, dat zij op vele manieren werden gediscrimineerd en slachtoffers waren van racisme door de Griekse bevolking, andere vluchtelingen en de politie, dient er vooreerst op gewezen dat verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden geenszins melding maakte van discriminatie of andere problemen met de politie (administratief dossier, stuk 8, p. 8 en stuk 9, p. 5-6 en 8). Verder dient te worden opgemerkt dat de door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen waarbij zij te maken kregen met racisme (op de bus en op de markt; administratief dossier, stuk 8, p. 4 en stuk 9, p. 5-6) op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Overigens dient erop gewezen dat verzoekers niet aantonen dat zij zich niet zouden kunnen wenden tot de in Griekenland aanwezige autoriteiten.3.6. Aangaande verzoeksters medische toestand merken verzoekers op dat haar in Griekenland niet de nodige zorg kon worden gegeven en dat zij als familie een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers zich in wezen beperken tot het herhalen van hun eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot hun levensomstandigheden in Griekenland en de gezondheidstoestand van verzoekster. Verzoekers brengen in dit verband bovendien geen concrete stukken bij waaruit verzoeksters medische preciaire situatie en kwetsbare positie zou kunnen blijken, dan wel tonen zij aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers’ persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissingen.

Uit de medische stukken die - zonder de minste concrete duiding - in de bijkomende nota van 24 september 2020 worden bijgebracht kan evenmin een preciaire gezondheidssituatie worden afgeleid.3.7. Zo verzoekers nog op algemene wijze op bepaalde moeilijkheden wijzen waarmee zij geconfronteerd werden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, integratie en huisvesting, dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden overweegt dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat zij door de onverschilligheid van de in Griekenland aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zouden hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zouden brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij van in het begin niet de intentie had om in Griekenland te blijven (administratief dossier, stuk 8, p. 7), hetgeen geenszins duidt op een inspanning om hun leven in Griekenland, rekening houdend met de rechten en plichten die verbonden zijn aan hun statuut van internationaal beschermde, uit te bouwen.

(...)

3.10. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Griekenland zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is derhalve gebaseerd op hypotheses en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers in concreto aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden wordt gekenmerkt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

(...)

De Raad hecht meer waarde aan het concrete individuele onderzoek, verricht in het arrest nr. 241 882, dan aan het citeren van algemene rapporten en opinies, waarbij de verzoekende partij zich niet de moeite getroost deze algemene situatie toe te passen op haar concrete omstandigheden en al evenmin een aanduiding heeft gegeven waarom de Griekse situatie zou gewijzigd zijn in vergelijking met de situatie van oktober 2020.

Met dergelijk betoog toont de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aan.

2.16. Het tweede onderdeel is ongegrond.

2.17. Verder volstaat de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere grieven heeft geuit zodat zij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk maakt.

De Raad besluit dat het enig middel, zo ontvankelijk, ongegrond is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN